İBRAHİM
PEYGAMBER'İN HİKÂYESİ

Bu kitaplardaki resimlerde peygamberlerin yüzlerini göremezsiniz.
Çünkü Müslümanlar peygamberlere olan saygılarından dolayı
onların resimlerini yapmazlar.

DİYANET İŞLERİ BAŞKANLIĞI YAYINLARI: 1274/3
Çocuk Kitapları: 301/3

Yayın Yönetmeni
Dr. Yüksel Salman

Koordinasyon
Yunus Akkaya

Eser İnceleme
Hale Şahin
Elif Erdem

Editör
Zeynep Ulviye Özkan

Baskı Takip
İsmail Derin

Baskı
Salmat Basım Yayıncılık
0312 341 10 24

2. Baskı, Ankara, 2017

2017-06-Y-0003-1274
ISBN 978-975-19-6610-0
Sertifika No: 12931

Eser İnceleme Komisyonu Kararı
12.03.2015/39

İletişim
Dini Yayınlar Genel Müdürlüğü
Basılı Yayınlar Daire Başkanlığı
Tel: (0 312) 295 72 93 - 94 Faks: (0312) 284 72 88
e-posta: diniyayinlar@diyanet.gov.tr

Dağıtım ve Satış
Döner Sermaye İşletme Müdürlüğü
Tel: (0 312) 295 71 53 - 295 71 56 Faks: (0 312) 285 18 54
e-posta: dosim@diyanet.gov.tr

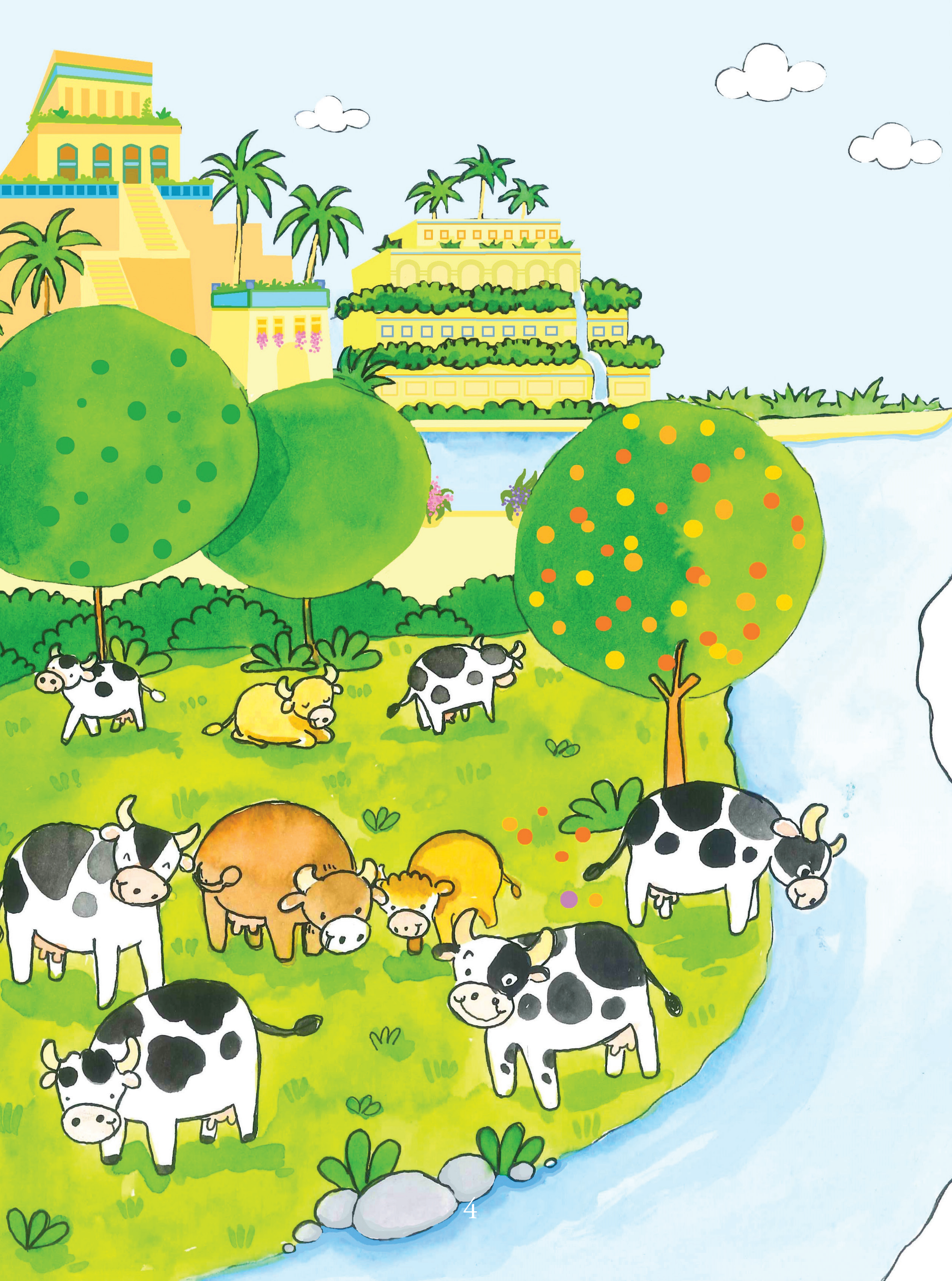
İBRAHİM

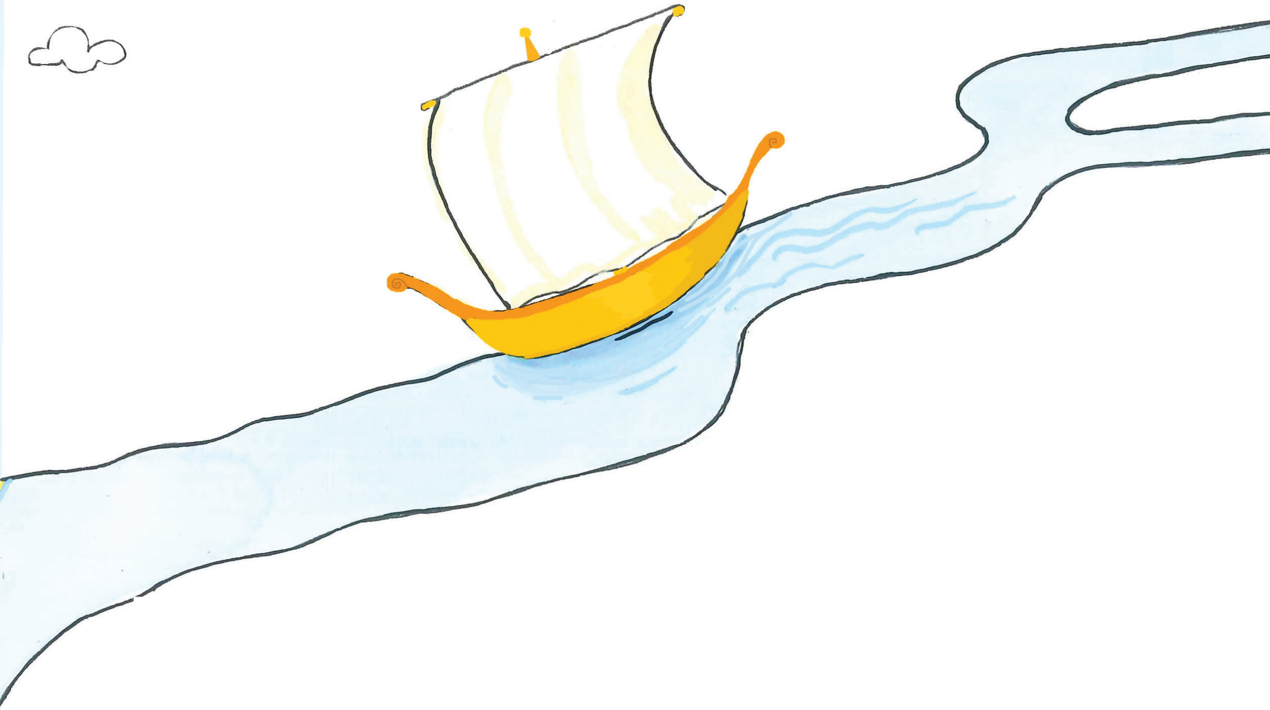
PEYGAMBER'İN HİKÂYESİ

Özkan Öze

Resimleyen: Sevgi İçigen

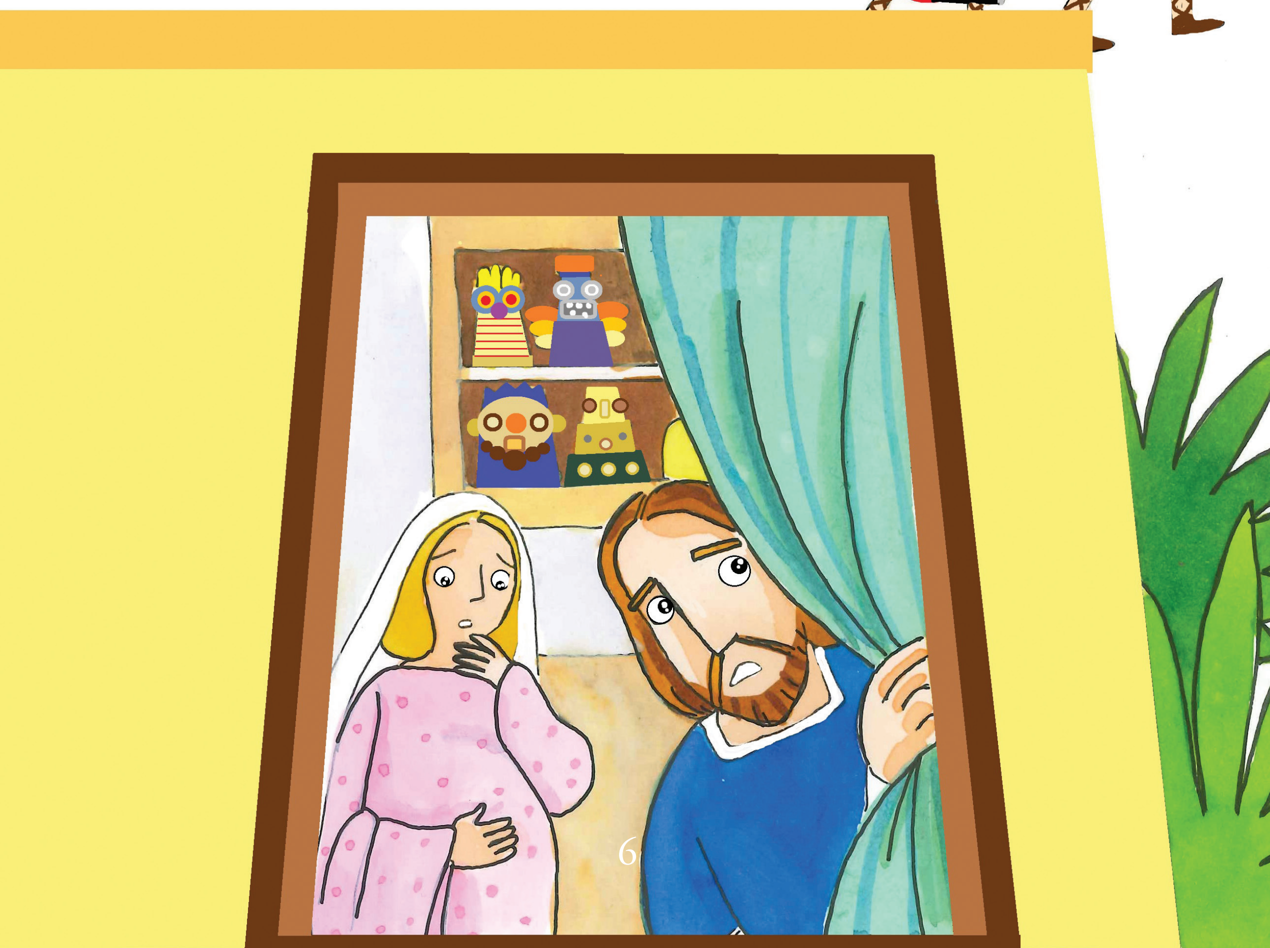

Uzun, çok uzun seneler önceydi.
Fırat Nehri'nin kolları arasında,
Babil adında güzel bir şehir uzanırdı.
Meyveleri tatlı, ekinleri dolgun,
çiçekleri mis kokulu, inekleri kocamandı.
Ve Nemrut adında bir kralları vardı.
Babil iyi, ama Kral Nemrut çok kötüydü.
Herkes ondan korkardı.
Çünkü acımasız bir adamdı.

Bir gün, sarayın kâhini, Nemrut'a,
"Bu sene doğan erkek çocuklardan biri,
krallığını elinden alacak! Ve senin ölümün,
onun yüzünden olacak!" dedi.
Nemrut korktu, öfkeden deliye döndü.
"Bütün erkek bebekleri öldürün!" dedi.
Askerler, Babil'in sokaklarını sardı.
Ve erkek bebekler, ev ev arandı...

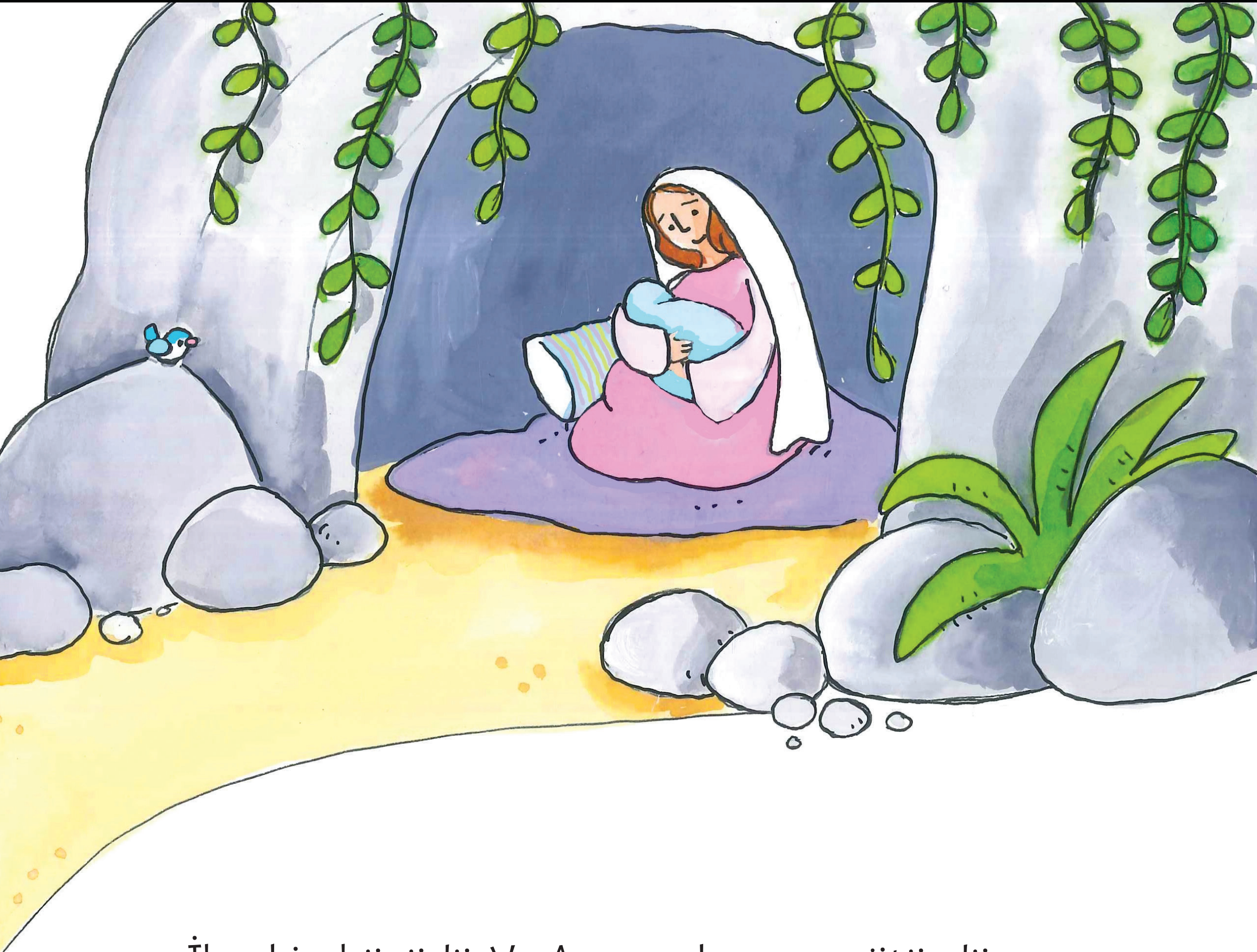

Babil şehrinde, Azer adında bir adam yaşardı.
Eskiyen putları tamir eder ve yeni putlar yapardı.
Azer'in karısı hamileydi.
Yakında bir bebekleri olacaktı!
Peki ya bebek erkek olursa?
Azer, onu öldürmelerine seyirci mi kalacaktı?
Yo! Yo! Azer buna asla izin veremezdi!
Bir gece, karısını gizlice evden çıkardı.
Onu bir mağaraya götürdü.

“Sakın buradan çıkma!
Bebeğini burada tek başına doğur!” dedi.
Ve bebek doğdu. Bu bir erkekti!
Babası ona, İbrahim adını verdi.
Azer, sık sık mağaraya gidiyor,
onlara yiyecek ve su götürüyordu.
Zaman, bulutların geçişi gibi geçip gitti.

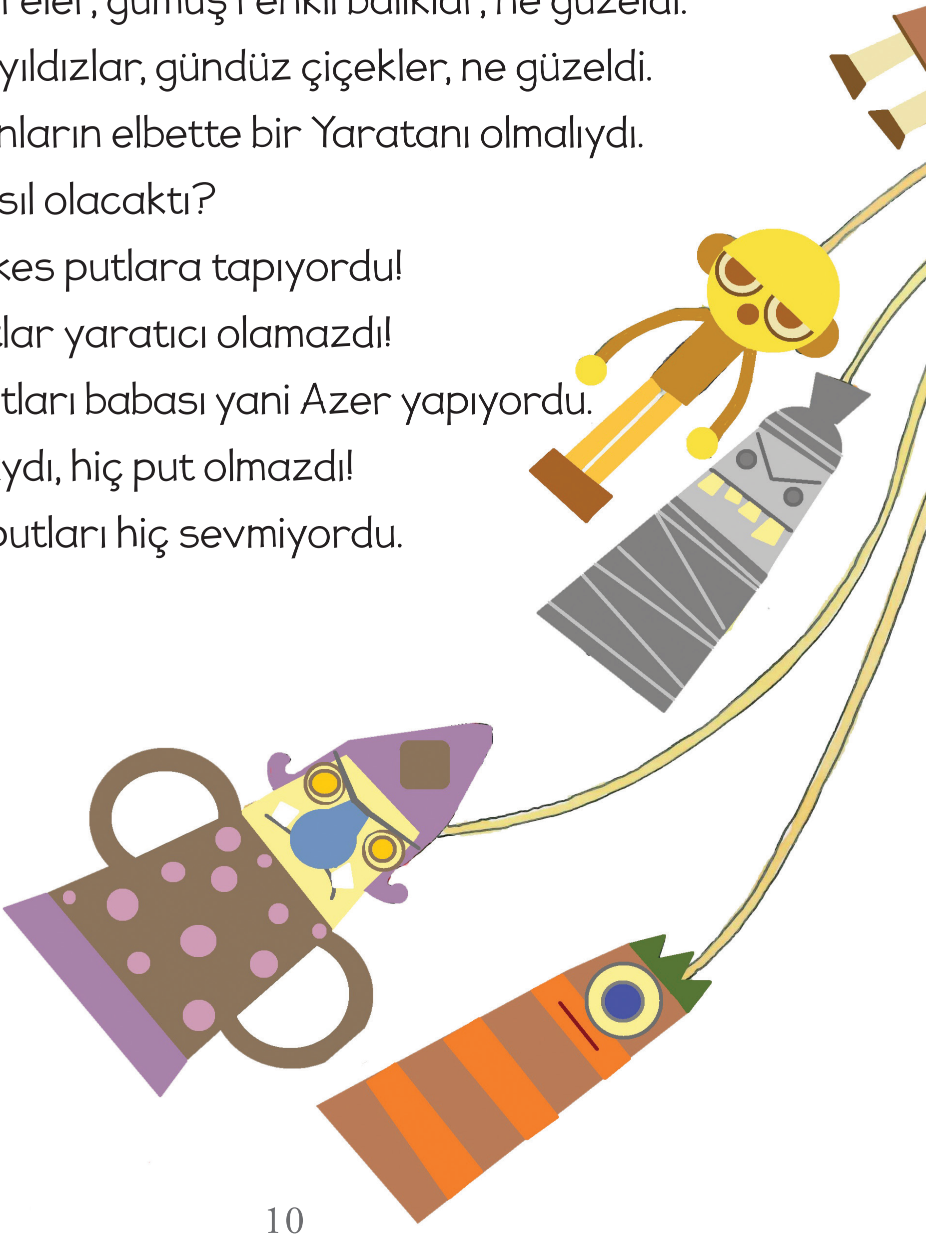

İbrahim büyüdü. Ve Azer, onları eve götürdü.
İbrahim eve gelince çok şaşırdı.
Her yerde çirkin heykeller ve acayip putlar vardı.
Ve babası durmadan yenilerini yapıyordu.
İnsanlar, putlara çok değer veriyordu.
İbrahim'in kafası bu işe hiç yatmadı.
Putlar cansız, taştan ve tahtadan şeylerdi.
Onlara neden bu kadar saygı gösteriliyordu?

Oysa her şey ne güzeldi!
Bal yapan arılar, kuşlar, kelebekler, ne güzeldi.
Mavi gökler, bembeyaz bulutlar, ne güzeldi.
Şırıltılı dereler, gümüş renkli balıklar, ne güzeldi.
Geceleri yıldızlar, gündüz çiçekler, ne güzeldi.
Bütün bunların elbette bir Yaratanı olmalıydı.
Yoksa nasıl olacaktı?
Ama herkes putlara tapıyordu!
Oysa putlar yaratıcı olamazdı!
Çünkü putları babası yani Azer yapıyordu.
Yapmasaydı, hiç put olmazdı!
İbrahim putları hiç sevmiyordu.

Boyunlarına ip bağlıyor, yerlerde sürüklüyordu.
Putlar kör ve sağırdı! Putlar akılsız ve cansızdı!
Azer, oğlunun bu yaptıklarına çok kızdı.
"İbrahim! Putlara saygısızlık etme!" dedi.
Ama İbrahim putlara asla saygı göstermedi.
Onların önünde eğilmedi.
Onlardan bir şey istemedi.
Onlara teşekkür etmedi.
Ve onlardan hiç korkmadı!
Bir gece İbrahim, yıldızları seyrediyordu.

Yıldızların içinden en parlak olana gözü takıldı.
“Benim Rabbim, sakın bu olmasın?” dedi.
Ama o en parlak yıldız, bir süre sonra kayboldu.
“Hayır! Hayır!” dedi İbrahim,
“Kaybolan şeyleri sevmem ben!”
Sonra Ay doğdu. Ay, yıldızdan daha parlaktı.
“Belki de Rabbim Ay’dır!” dedi İbrahim.

Ama Ay da kayboldu.
“Hayır hayır!” dedi İbrahim.
“Ay da benim Rabbim olamaz!”
Sabah olunca güneş doğdu.

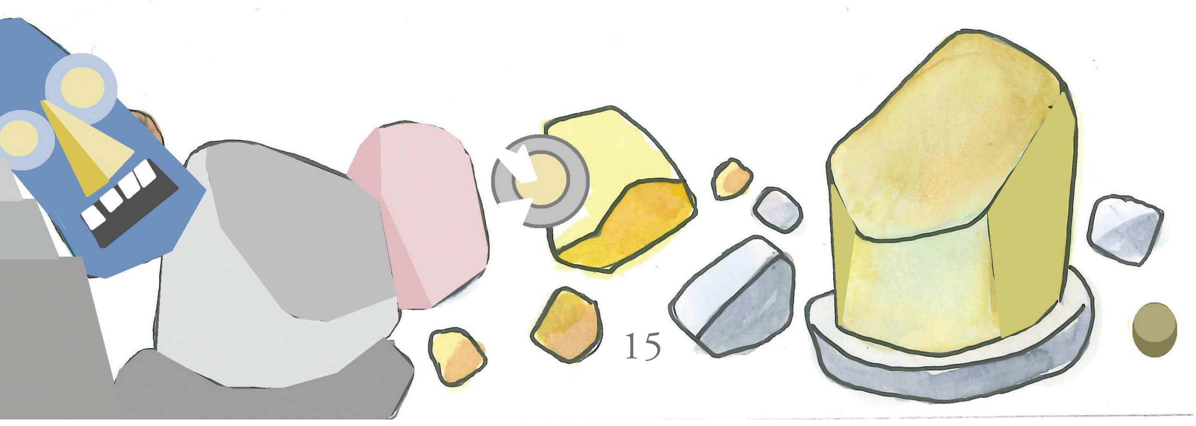
Güneş, Ay'dan büyük ve parlaktı.
"İşte!" dedi İbrahim. "Benim Rabbim bu olmalı!"
Ama akşama doğru Güneş de battı.
"Hayır hayır!" dedi İbrahim.
"Batanları sevmem!"
Ve sonunda İbrahim,
"Benim Rabbim, bütün bunları yaratandır!" dedi.
O'na iman etti. Allah olarak sadece O'nu bildi.
Allah da, İbrahim'e peygamberlik görevi verdi.
O, artık bir peygamberdi.

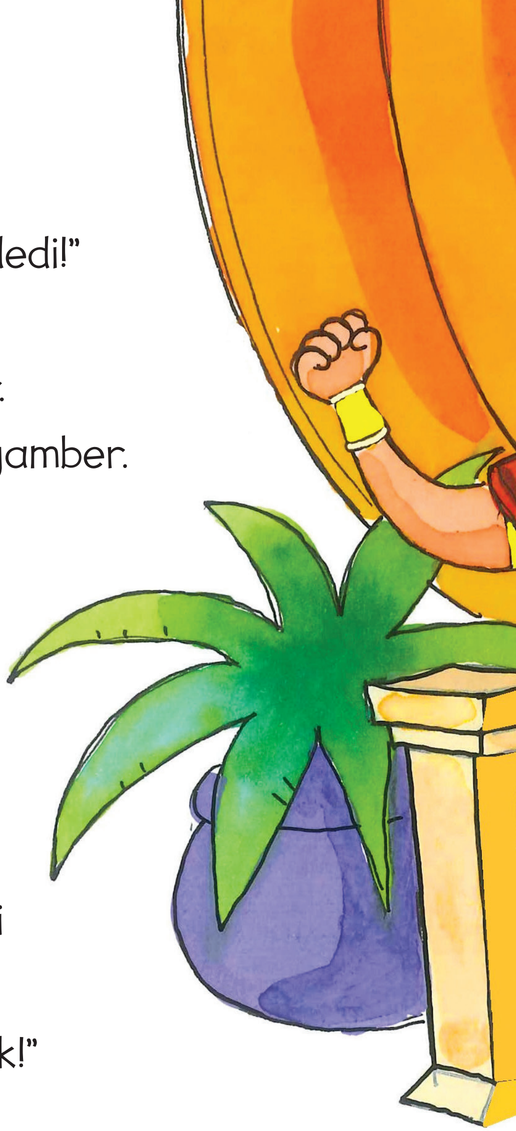
Babil'de bir bayram günüydü.
Herkes eğlence yerlerine koştu.
Bir tek İbrahim Peygamber gitmedi!
O, tapınağa gitti. Orada bir sürü küçük put
ve bir tane de büyük put vardı.
İbrahim Peygamber, balta ile
bütün küçük putları kırdı.
Ama büyük puta dokunmadı.
Çünkü bir plânı vardı.
Baltayı büyük putun boynuna astı.

Eğlenceden gelenler, putların halini görünce,
“Kim kırdı bizim sevgili putlarımızı!” dediler.
“Kim olacak!” dedi İbrahim Peygamber.
“Belki şu büyük put yaptı.
Çünkü balta onun boynunda asılı!
İsterseniz ona sorun.”
Bazıları, “Onların konuşamayacağını sen de biliyorsun!” dedi.
“Madem öyle, neden Allah’ı bırakıp onlara tapıyorsunuz!” diye cevap verdi İbrahim Peygamber.
Bu cevap hiç hoşlarına gitmedi.
İçlerinden biri koşup gitti, olanları Nemrut’a anlattı.

Nemrut öfkeden deliye döndü.
“Bana hemen İbrahim’i çağırın dedi!”
İbrahim Peygamber’e,
“Nemrut seni çağırıyor!” dediler.
“Aman ne iyi!” dedi İbrahim Peygamber.
“Ben de ona gidecektim.
Çünkü söyleyeceklerim var!”
İbrahim Peygamber’i
karşısında gören Nemrut,
“Sen kendine yeni bir
tanrı mı buldun?” dedi.
“İkimizin de Rabbi Allah’tır!” dedi
İbrahim Peygamber.
“Burada benden başka tanrı yok!”
diye bağırdı Nemrut
Çünkü kendisini tanrı zannediyordu.
İbrahim Peygamber, “Benim Allah’ım, Güneş’i
doğudan doğurup, batıdan batırır.
Hadi sen de batıdan doğursana?” dedi.
Nemrut, şaşırdı. Bir cevap veremedi.
Ve öfkesinden çıldırdı.

“Büyük bir ateş yakın! Büyük bir ateş yakın!
Ve İbrahim’i içine atın!” diye bağırdı.
Nemrut, o güne kadar yakılmış
en büyük ateşin yakılmasını istiyordu.

Herkese odun toplamasını emretti.
Babilliler, günlerce odun topladı.
Kütükler, çalılar ve dallar, dağ gibi yığıldı.
Ve ateş yakıldı.
Allah'ım bu ne büyük bir ateşti.
Ve İbrahim Peygamber'i o ateşe attılar.

Ama Allah ateşe emretmişti:

"Ey ateş! İbrahim için serinlik ve esenlik ol!"

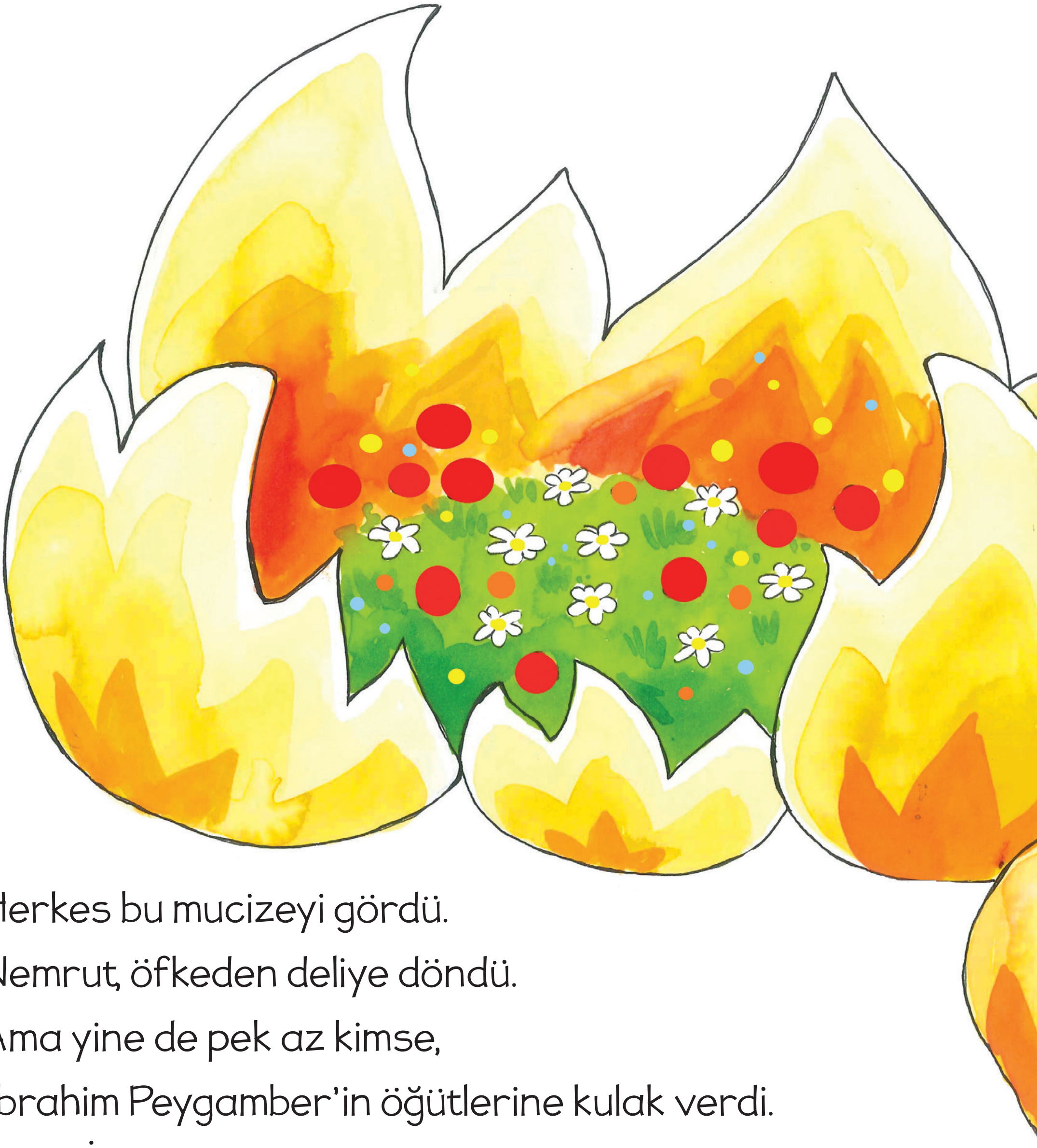
Alevler çekildi. İbrahim Peygamber'i yakmadı.

O ateş denizinin ortasında,

çiçekli, serin bir adacık oldu.

İbrahim Peygamber, Allah'a çok şükretti.

Zaten o çok şükreden bir kimseydi.

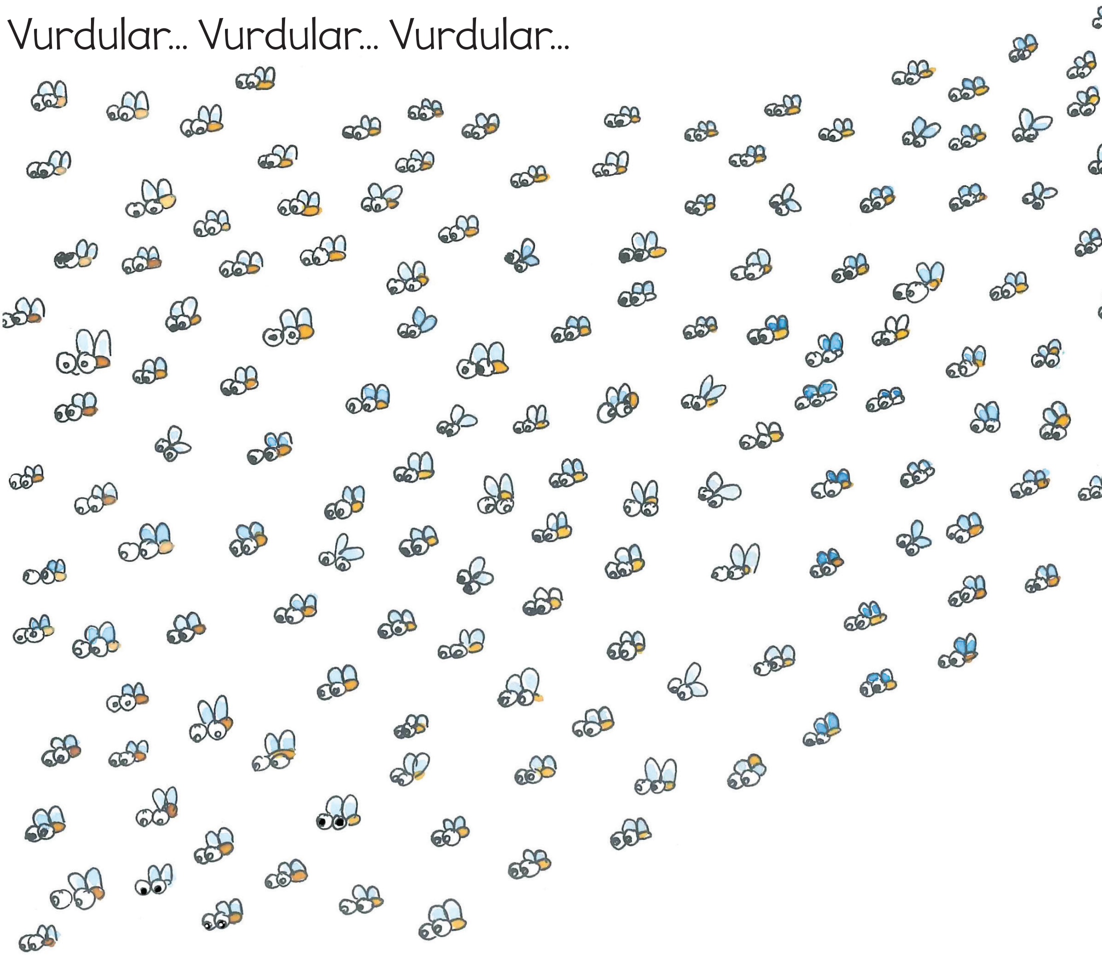

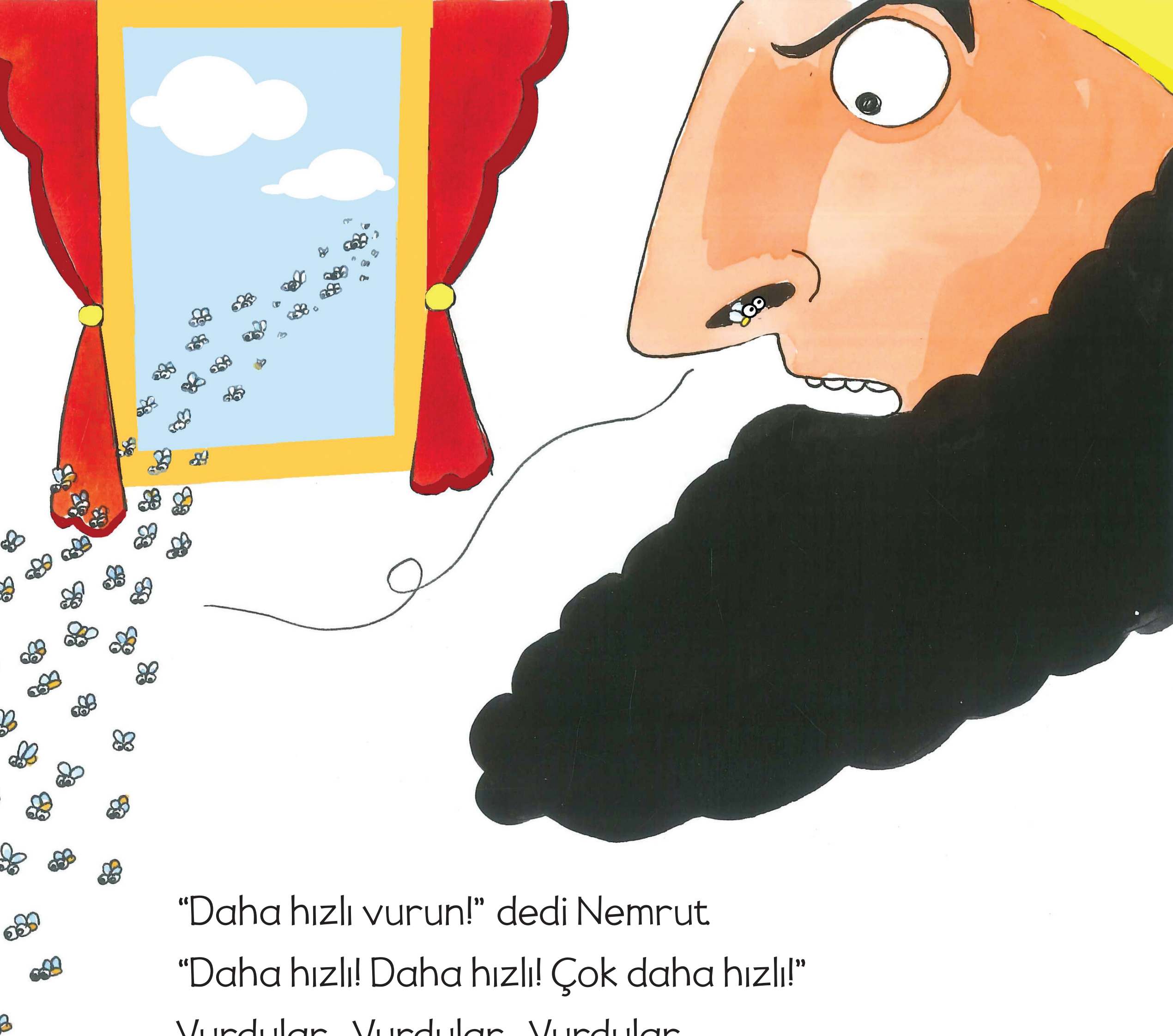
Herkes bu mucizeyi gördü.
Nemrut, öfkeden deliye döndü.
Ama yine de pek az kimse,
İbrahim Peygamber'in öğütlerine kulak verdi.
Allah, İbrahim Peygamber'e
Babil'i terk etmesini emretti.
Ve İbrahim Peygamber,
inananlardan birkaç kişiyle birlikte,
oradan ayrıldı...

Az zaman sonra, Babil'i sinekler bastı
Minicik minicik milyarlarca milyarlarca sinek!
Sinekler yüzünden kimse nefes bile alamıyordu.
Ağzını açanın ağzına sinekler doluyordu.

Babillileri o çok sevdiği putlar da kurtaramıyordu.
Zaten putlar ne işe yarardı ki? Tabii ki hiçbir işe!
Bu sineklerden biri Nemrut'un burnuna girdi.
Ve gide gide ta beynine ulaştı.
Nemrut'un başı çok ama çok ağrımaya başladı.
Ağrı, sadece başına vurunca geçiyordu.
Nemrut, başına vurmalarını emretti.
Vurdular... Vurdular... Vurdular...

"Daha hızlı vurun!" dedi Nemrut.
"Daha hızlı! Daha hızlı! Çok daha hızlı!"
Vurdular... Vurdular... Vurdular...
Ve sonunda olan oldu.
Nemrut'un koca kafası kırıldı.
Oysa kısa bir süre önce,
"Ben tanrıyım!" diyordu.
Allah'ın minicik bir sineği,
onu böyle yere serdi.